

Jindra

Román z českého života od J. Kliepery.

Avšak věděl, že peníze od Ostrovína dlouho nešly, a že byla Jindra proto ve veliké starosti a znátné tísní a proto vítaje s radostí příchod hraběte, byl přesvědčen, že panu Jarýnovi přinesl pomoc, a přičítal dojem, který pozoroval v tváři i chování Jindříně, přestálému a šťastně minulému napjetí i rozčilení.

Když však náhle pan Jarýn, uchopiv za ruce Jindru a hraběte, z čista jasná je jako zasnoubenec ohlásil, tu jako by se byla na hlavu Lípovu svezla rána, která jej na okamžik omráčila. V hlavě mu hučela divá bouře, oči se kalily, nohy chvěly a klesaly, a srdce bušilo v klopotném rázu. Když pak po malé chvíli šumotem a pohutím, které zpráva tato provolala mezi přítomnými, ze svého omráčení byl probuzen. vedly jej mimovolně kroky jeho z komnaty, v níž dosud byl, a než se nadál, ocitl se dole v parku.

Noc rozložila již své temné peruti po veškerém kraji.

Lípa ocitl se pod okny zámečku, z nichž veselý šum, hudba, cinkot číší a přípitky zasnoubenec hlasitě do parku zaznívaly. — Sál si dychtivě k hlavě. Snil či bdel? — Tu zasumělo listí stromův a větřík chladným svým vanutím zalehl v jeho tvář. Nesnil — bdel, vše bylo skutečností, pravdou, jasot a zvučným cinkot číší jako by mu byl zvukem umírání. Vzehopil se a zoufale ubíhal hlouběji do parku. — Dlouho v něm bloudil a znova zase pouštěl se v poušť po rozsáhlých cestách a pěšinách jeho. Záděného klidu a pokoje, záděného stání a ustanovení nemohl se dopracovati. Hodina zvučela za hodinou s víčky zámecké; již pohlasla světla v celém domě, již dávno dohrál poslední kočár po silnici za zdí na konci parku, a ještě bloudil Lípa v temné noci. — Teprv k ránu udmlelý vrátil se domů.

Zdalo se však z pozdějšího chování Lípova, že veškeré pohnutí, celý bol a zklamání za oné noci v prsou jeho se vyhoufnilo, vykrvácelo a odčiněno bylo, byl po všech následujících časech zládnivě klidný. Noc ona však zůstala po celý život Lípovi ve hrozné památce. Jeho chování ke všem domácním v Háji bylo nezměněné, jedině k Jindře byl chladný jako led, vyhýbal se jí, a též když přijížděl hrabě, což se pravidelně denně stávalo, mýjel, kdy a jak jen mohl, jeho přítomnost. Chlapce, a kterými nyní pracoval s dvojnásobnou pílí, blížil se opět čas zkoušek, pomalu na svůj odchod připravoval. Vyučování Jindry přestalo ode dne jejího zasnoubení.

Bylo několik dní po slavnosti osudných narození paní Jarýnové odpůldně v neděli.

Jarýnovi všichni měli jeti do města. Hrabě Ostrovín odjel do Prahy, a tudíž nepřijel. Lípa, jsa zván od paní Jarýnové, aby je do města provázal, omluvil se a zůstal doma.

Po nějaké chvíli slyšel, jak kočár zajel před vechod zámečku, zaslechl hlasy a šumot na chodbách i sehoděch, znanoucí, že Jarýnovi odjíždějí; pak zahrčely opět vozy na nádvoří, a za chvíli rozložil se v zámečku úplný klid.

Lípa přesvědčen jsa, že je samotěn v domě a nebude nikým rušen v práci, oddal se volně myšlenkám svým, jež naň doléhaly jako roj věcí. — Jak poživně, jak nečekávaně a pro něj smutně zněnilo se vše zde v Háji! Ještě před čtrnácti dny byl nejšťastnějším člověkem, nose celé blaho v rozradostněných prsou svých! Mněl se býti milován od Jindry, od bytosti, ke které hned s počátkem svého setkání s ní cítil mocnou náklonnost, která se změnila ve vroucí lásku již tehdy, když se domníval býti od ní ještě nenáviděn. Procházel v duši své celý ten obitný dlouhý zápas, který domněle pro něho končil vítězstvím, a když konečně byl v nitru svým přesvědčen, že zvítězil, že jest milován od ní, když mu sama lásku svou vyznala a mu tak k němu,

k blahu nejvyššímu ukázala, směle mu je připovídaje, svrhla jej pak rázem do propasti, ničie na vždy jeho štěstí. Klam a přetvářka, jest a koketství bylo, co měl Lípa za pravdu, a na co by byl přísahal, že to skutečností; mam a šalva všechna její slova, připovídá a horovní; přetvářka a hra z dlouhé chvíle její polibky a objemí! A on, krátkozraký, nezkušený, věřil, že by ona, dítka vyehované v přepečku a bohatství, odkojené pýchou a hrdostí, pokáže mu hlubným životem vídeňským, obletované urozenými hejsky a vyzývané k posledku i hrabětem Ostrovínem, se snížila a sestoupila k němu, k ubohému chudásovi a učitel, k placenému služovi jejího otce!

Jak lehkověrným, neprozřetelným a nehodným sebe sama zdál se tu Lípa sobě býti! Ono bolestné a trpké zklamání, onen strašlivý, srdce sžírající bol, ono utrpení bylo zasloužené; zavinené. — A přece co Jindru zatracoval, co její chování odsuzoval, co sobě výčitky pro ně činil, vkřídala se v prsu jeho bolestná touha a divný žal. Zatoužil po úlevě. Jak rád by byl nyní utvářen jsa hrozným utrpením mdlou hlavu sklonil na soucivná prsa, a opřel se o pevnou ruku věrného přítele! — Byl však sám, samotěn a cítil, že půjde samotěn po celý život svůj. Jen jednou se naň budoucnost usmála s rážovou září se spanilým úsměvem, připovídajícím štěstí, a pak se zasmušila na vždy!

Chtěl se probírat z trudných myšlenek, jako těžké břímě na něm tížících. Pozdvihl násilně hlavu k prsou skloněnou, zraky jeho zabloudily oknem do zahrady a přiledu tom zavadily o předmět, který v okna na stěně visel. Bylo to Lípovy housle. Dychtivě spoulny oči jeho na nich. Ejhle, staří přítelé! Lípa pohnul jsa rychle vstal a dychtivě po nich sáhl. Jako kolem ruky přítelovy ovinuly se jeho prsty kolem milovaného nástroje a po krátkém naladění rozletěly se zvuky jejich komnatou, vyznívajíc do parku.

Podotkli jsme již na počátku našeho vypravování, že Lípa byl dovedným na ně hráčem. Dlouho již však kvisel nástroj zanedbán od něho. Od onoho večera příjezdu obou děvčat přestal Lípa na něm hrát a nahrál po dnešní den; dříve uražen jsa k vůli Jindře nehrál a později již ze zvyku. Ale dnes v hrozném záramtku s nadějí v úlevu bolu svého sáhl po smyčci, a dotkl se strun. A ty skutečně jako by rozuměly žádosti mistra svého, rozvzučely se k písni nejvyšší dojmavé, tklivé. Jako truchlé stesky, zašlé žaly nesly se a odrážely vysokou komnatou nad přehým štěstím a zaniklým blahem. — V písni Lípově však zahlaholila i někdy radostná, čilá a veselá melodie, jako vzpomínka na šťastné doby minulé, avšak sotva že se rozvlnila, pozvzněje mysl a ji rozjasňuje, již zase zanikla a splývala v truchlých akkordech, a hra mladého muže pak obrazila a lřčila hluboký smutek. Pak zas hudba jeho přešla v divoké víření a nemelodické dissonance, jako ta všeš a zoufalost, jež v prsou lidských často bouří a zuří a opět po chvíli mění se v dojmavý, žalný nářev, umírající v trvalém, dlouhém utrpení a konče naději v lepší a trvalejší, věčné štěstí v oněch dalekých světech!

V ošlech Lípových zalesky se slzy, ruce poňaly se mu chvěti, ctitil v prsou úlevu a hluboké pohnutí. Ruka s houslemi mu klesla a on utonul opět v hlubokém zamyšlení.

V tom ozvalo se lehké klepání na dveře; Lípa rychle se obrátil a ve dveřích zjevila se Jindra. Lípa mysle, že odjela do města, zarazil se a strnul v prvním okamžení bez hnutí.

Jindra rychle za sebou zavřevší, pokročila do prostřed pokoje a hledie neodvratně k Lípovi, pravila chvělím se hlasem rychle: "Vojtěchu, užívám jedině chvilu nestěženě, jež se mi naskytuje, abych ti poslala vysvětlení,

Lípa stál pod prvním dojmem které jsem ti dlužna. Zároveň přicházím pro tvé odpuštění." Jako bezduchý nerozhodně, avšak vzpomatoval se přece, když pronesla první slova a vzplanuv v nevoli a hněvu, ustoupil o krok nazpět a povzněše odmítavě ruku před sebe, pravil nutě se k pevnosti: "Slečno, jste na omylu, nemáte mi naprosto nic vysvětlovati a já vám nic odpouštěti!"

"Vojtěchu, neodsaň mne před časem, aniž jsi mne vyslechl," prosila Jindra rukama sepjatýma, "My spolu, slečno, nemáme již co říti. Přičiním se, abych vám byl co nejméně nepohodlný," odvětil ledově Lípa.

"Vojtěchu, ty mne musíš slyšeti!" dotřásla naň Jindra úzkostlivě. "Slečno Jindro, pamatujte, že jste v bytě svobodného muže, a že prodlívání vaše zde jest nejvyšší neslušné!" odbyval drsně Lípa mladou dívku.

Jindra jenom zakvílela, avšak promesla přece ještě zoufale: "Přisahám ti, Vojtěchu, že se klameš!" "Opětuji vám, slečno, že jste v bytě mém, v němž nemilých návštěv netrpím, třeba že jsem v domě otce vašeho!" začal prudce Lípa.

"Vojtěchu, Vojtěchu, ty mne musíš přece vyslechnouti," zalomila Jindra rukama. "Jsem tím sobě i vaší cti, slečno, povinen, něniti výjevu tomu konec," rozhodl se Lípa a pak pokročiv rychle ke dveřím, jež vedly do druhého pokoje, otevřel je a obrátil se v poklonou, pravil zdvořile:

"A tak budoucně, slečno, musím i všechny naše rozmluvy přetrhnouti, ač doufám, že jimi ušetříte sebe i mne!" Obrátil se, zavřel dveře a Jindra slyšela, jak závorka u dveří pošmutá klapla. Hlasitě zaslechl Lípa Jindru v pokoji zakvíletí; pak bylo dlouho ticho — a konečně ozval se mdlý, nestejný krok a šustot šatův, otvářaly se a zavřely dveře, a pak nastalo nerušené ticho.

XXIV.

Uplynul příjemný červen, minul parný červenec, nastal srpen, a s počátkem jeho přiblížil se den sňatku Jindříně a zvláštním shěhem okolností zároveň i den odjezdu Lípova z Háje.

Chtěl sice Lípa již dříve dům paní Jarýnové opustiti, jakkoli, dávaje před několika měsíci výpověď panu Jarýnovi, slibil v Háji zůstatí do konce září a pak hned nastoupiti professuru, za kterou zadati chtěl, ale okolnostmi mezi tím nepředvídaně sblěhlými změnilo se vše. Za professuru Lípa nezadal, a z domu Jarýnových puřilo jej to mocnou silou; a nevystoupil-li hned po zasnoubení v Háje, byl tím viněn jenom závazek mravní, jakým se cítil poután k panu Jarýnovi a k jeho chlapcům, kteří jej tak velice milovali a k nimž i on sám vřelou náklonností přilnul. — Ke konci července však dělali opět hoši zkoušky, jež k radosti paní Jarýnové dopadly skvěle. Lípovi poštěstilo se v známém, hodném mladém muži dobrého učitele za nástupce svého jim opatřiti, a nebylo již možno pak ani slybi ani prosbami ani žádostí všech členů rodiny Jarýnovy v domě jej zdržeti.

Zároveň naskytlo se mu i výhodně nabídnutí k cestování s mladými dvěma slehctiči po celé pevnině a po krajích zámořských. — Přijal je s radostí; vřelý podávavý návrh poskytoval mu možnost, vzdáliti se z vlasti na několik let, a to bylo utvářenému duchu jeho právě vhod.

Dnes večer měl nastoupiti cestu do Vídně, kde ho svěřenci jeho již očekávali, a za několik dní měli odecestovati.

Bylo mu však souzeno kalich utrpení vypiti až do dna; měl viděti Jindru s hrabětem Ostrovínem kráčet k oltáři. K večeru konati se měl sňatek jejich v nedalekém osadním farním chrámě. Lípovi však stála se prsa jeho již zocelena veškerým tím utrpením, jež prožil za posledního času a doufal tudíž, že i dnes poslední kapku je-

ho snese mužně a na oko poklidně. Mimo to myslil, že za dnešního ruču a rozptýlení všech osob v Háji jeho rozloučení se všemi členy rodiny Jarýnovy a s ostatními domácními, kterým vřelými díky povinován byl za laskavé a ním jednání a zacházení po celý svůj zdejší pobyt, a kteří jej všichni velice milovali, bude lehčí a méně dojmavé.

A skutečně přípravy i ruču, povstale sňatkem a oslavením jeho v celém domě v Háji, zakryly a zmenšily důležitost a význam odjezdu jeho, který by bez sňatku a bez slavnosti byl vystoupil velice v popředí. Měloť všechno plně ruce práce a starosti se svatbou.

Tak se přiblížilo odpůldně a s ním pozdější hodiny. Lípa byl již připraven na cestu, a as o páté hodině odebral se rozloučiti s panem Jarýnem, kterého, jakož vůbec žádného z rodiny Jarýnovy, při svém odjezdu, až na večer určení, by pak byl již nezastihl a neviděl, protože sňatek Jindříně konal se teprv v pozdním odpůldni.

Rozloučení s panem Jarýnem bylo srdečné a nestalo se s obou stran bez hlubokého pohnutí. Nebudeme ho líčiti, podotkneťme jenom, že Lípa setkal se s nejsrdčnějším uznáním a nujpřínunějším díky se strany paní Jarýnovy, že však velmi značný dar penězů, od něho nabízený, co nejurčitěji zamítl, učiniv přípověď, že srdečný poměr svůj k rodině statkářově zachovalí chce i na budoucí léta. — Velice pohnut odešel Lípa z pokoje paní Jarýnovy a odebral se ke komnatám paní Jarýnové, aby jí se poručil. Otevřel, zaklepal, první dveře a vstoupil do předpokoje, který byl prázdny; vida však dveře vedoucí do vedlejší komnaty jenom přivřevy, pokročil k nim a vstoupil.

Paní Jarýnové zde nebylo, ale v koutě u okna v křesle schoulená seděla Jindra již ve svatebním přestroji s myrtovým věncem na hlavě, od něhož splýval dlouhý závoj svatební. Jindra plakala, povznášela drahoceenný, batistový šátek svůj právě k očím.

V tom okamženi však, když Lípa vstoupil, vzhledla a s lehkým výkřikem stála již před ním.

"Odpusťte, slečno," započal Lípa hned, hledě se sebe násilně svrhnuti dojem a hluboké pohnutí, které ho náhle opanovalo, "hledám vaši paní matku a myslil jsem, že ji zde naleznu."

"Pane Lípo, vy se přicházíte loučit s matkou mou?" pronesla loutně Jindra.

"Ano!" odvětil.

"Mne ovšem při loučení svém nebleděte!" pronesla bolestně Jindra.

"Nechtěl jsem, přiznávám se. Avšak náhoda tomu chtěla a svedla nás ještě v poslední chvíli. — Nuže, děkuji vám za všechnu přízeň, kterou jste mi prokázala po čas mého pobytu zdejšího, žijte blaze a buďte šťastna!" Hlas Lípav, který zučel s počátku drsně a trpeč, při posledních slovech se třásl, bylo viděti, že je nesmírně pohnut, a ruka jeho sáhala téměř úzkostlivě po klíče.

"Šťastna!" zvolala v nesmírné bolesti Jindra, "Šťastna!" — Vojtěchu, jedině ještě reče, že mi odpouštěte," prosila zoufale, uchopivši jej křečovitě za ruku.

"Mám vám odpuštit? A proč? Proto že jste s mým lehkověrným srdcem zahrávala? — Poněvadž vám lehko uvěřilo, zasluhovalo od vás povržení?"

"Zahrávala — povrhla!" opětovala srdeceozryvajícím hlasem Jindra. "Vojtěchu," pokračovala pak rychle a úzkostlivě, "což skutečně tomu věříš, že jsem tě oklamala, že jsem se ti zpronevěřila?"

Lípa vzhledl k ní s udivením, a zraky jeho setkaly se s jejíma černými zisaněné se lesknoucíma očima, v nichž čel nepravdivější zoufalost a bolest. Mimoděk pronesla ústa jeho trpeč:

"A je domněnka má snad klamem, neníť tomu snad skutečně tak?"

"Můj Vojtěchu, ty tedy věříš, že hraběte Ostrovína miluji, nebo že si jej beru z dobré vůle?"

"Naše cesty jsou již na vždy rozdílny, nikdy již se nesejdou, neklame mne zbytečně v této po-

ZDARMA všem trpícím mužům, ženám a dívkám.

Obdržíte na zkoušky lék zdarma na několik dnů. Wheelerovo Bylinné thé je silitel jater, ledvin a krvečistite Muži, ženy, dívky a starouškové.

Casto nevíte, co Vás více bolí, a tu náš lék dá úlevu a zdraví. Žádný patentní lék. Píste ještě dnes.

Jest to čistý přírodní lék, zdravotním zákonem prozkoumaný a zaručený, že jest takovým, jak se o něm praví. Pouklyte úlevy při zácpě, záduše, kyslosti v žaludku, žlučnatosti, obtížném trávení, jaterních obtížích, bolestech hlavy, červec, bolesti v zádech, nezávěvnosti, malarii, kašli, nastouzení, bolestném hrde, zlatě žile, revmatismu, neuralgii, dně, bolesti v boku, bolesti v kříži, rozčilenosti, zemdenosti, ztrátě chut k jídlu, ospalosti, žlutence, pupencích, vyrážce, tasemnici, svrabu, vodnatelnosti, srdeční vadě, boulech, nádorech, lísejích, zastaralých bolestech a všech nepořádných krve a ledvin. — Chuti jest volice příjemná. — Žádné jiné thé se nemůže ani porovnatí s naším thé, neb mají obyčejně jen několik druhů bylin v sobě a mohou se tím pádem velice levně a ve větším množství prodávat. Pomáhat však nemohou podobné léky jako naše Thé, které má v sobě 12 vzácných druhů a mnohé z jiných zemí přivezených bylin a každá z nich koná zvláštní povinnosti v těle lidském. Žádné bolení po užívání.

Máme též zaručené léčení pro KATAR. Trpící, slabé, unavené, předčasně sestaralé matky a ženy, slabé a bledé dívky. Máme zvláštní léčení pro muže a pro všechny bolestné, choulstivé nemoce žen a dívek v jakémkoliv případě a stáří. Neodkládejte s léčením, a bude pozdě. Zachraňte Vaše zdraví. Jsme vždy trpícím mužům, ženám a dívkám k službám. Na tisíce krajanů užívalo a užívá naše léky k úplné spokojenosti a kdo jednou naše léčení zkouší, sám je z vlastního přesvědčení dále odporučuje trpícím. Popíste a důvěru svou nemoc a pošleme Vám obratem poštou poradu a lék zdarma na několik dní na zkoušku a kuřezky o nemocích. Neposlajte peníze! Zkouška Vás přesvědčí. Račte psát, jak jest Vám líbo, anglicky neb česky. Adresa:

MARIE VOTÝPKA, c. o. Theopholine Remedy Co., Dept. 10, So. Bend, Ind

slední chvíli," pronášel již opět ledově Lípa.

"Naše cesty se dělí na vždy — tak tomu skutečně!" přisvědčila Jindra, potlačující mocné slzy, jež se jí násilím z očí draly. "Poněvadž však dnes a nyní si stojíme snad naposledy tváří v tvář a poněvadž hraběte jsem nikdy nemilovala a nemiluji, přisahám ti při všem, co je tobě drahého a mně svatého, že ty's byl a jsi má jediná, vroucí láska, že ústa ani srdce mé té ni jedenkrát nezklamaly, že láska tvá byla a jest mi jedinou útěchou, jediným úsvitem nejvyššího blaha, mou nadějí i posilou v budoucích, trudných a hrozných dnech!" Hlas Jindřín vyzníval nehlubší pravdou a ohnivou vroucností v bolesti nevyřekné.

Lípa, hledě při slovech těch k Jindře, pokročil pak najednou k ní a chopiv ji prudee za ruku, vnořil zraky svoje plamenné do očí jejích a zřaje tak chvíli do nich, jako by až do nejnvtřnějších útrob dívkv jimi nahlédnouti chtěl, zvolal:

"Jindro! — věčná nebesa — to nebyl hlas přetvářky a klamu! a nebo jsi sám dábel s šálivou svou natvárkou! — Je-li pravda, co jsi nyní přisahala — avšak ne, ne, ne!!! — A kdyby přece bylo! Odvrhni tedy to roucho svatební, odhod' onen věnek nevěstiny, roztrhej tento závoj příšerný, a uveřm ti, slibám ti opět třebas prach s nohou tvých; navráť mi nejmvětší blaho, nejvyšší štěstí, o němž jsem tak blaze sníval!"

"Vojtěchu, což myslíš, kdybych roucho toto nemusila nésti, že bych je byla oblékla? A kdybych poua hraběte nemusila vléci, že bych je byla přijala?" pronesla zoufale bledá nevěsta.

"Kdo by tě mohl nutiti, kdybys ty nechtěla?" bouřil Lípa nyní rozplameně.

"Ten, kdo mne jimi sepal — hrabě Ostrovín," odvětila Jindra polohlasem.

"Vzmuž se, Jindro — jsi miláček otcův; měj silu, a poua ona rozmetá, odhodíme!" domlouval vášnivě Lípa.

"Ó, nemožno! — Kdybych dnes ještě v poslední chvíli odmítla ruku hraběte, a jak ráda bych tak učinila! — padne v krátkém čase

otec můj, který zachován byl, jak víš, jedině hrabětem."

"Všemohoucí Bože! — to tedy ta hrozná cena zachránění otce tvého, Jindro? — tys' tou obě se jí násilím z očí draly. "Poněvadž však dnes a nyní si stojíme snad naposledy tváří v tvář a poněvadž hraběte jsem nikdy nemilovala a nemiluji, přisahám ti při všem, co je tobě drahého a mně svatého, že ty's byl a jsi má jediná, vroucí láska, že ústa ani srdce mé té ni jedenkrát nezklamaly, že láska tvá byla a jest mi jedinou útěchou, jediným úsvitem nejvyššího blaha, mou nadějí i posilou v budoucích, trudných a hrozných dnech!" Hlas Jindřín vyzníval nehlubší pravdou a ohnivou vroucností v bolesti nevyřekné.

Pravdivé oznamování. "Často vidím a čtu vaše obléčky v novinách a líbí se mi postiče mé té ni jedenkrát nezklamaly, že láska tvá byla a jest mi jedinou útěchou, jediným úsvitem nejvyššího blaha, mou nadějí i posilou v budoucích, trudných a hrozných dnech!" Hlas Jindřín vyzníval nehlubší pravdou a ohnivou vroucností v bolesti nevyřekné.

Pravdivé oznamování. "Často vidím a čtu vaše obléčky v novinách a líbí se mi postiče mé té ni jedenkrát nezklamaly, že láska tvá byla a jest mi jedinou útěchou, jediným úsvitem nejvyššího blaha, mou nadějí i posilou v budoucích, trudných a hrozných dnech!" Hlas Jindřín vyzníval nehlubší pravdou a ohnivou vroucností v bolesti nevyřekné.

Pravdivé oznamování. "Často vidím a čtu vaše obléčky v novinách a líbí se mi postiče mé té ni jedenkrát nezklamaly, že láska tvá byla a jest mi jedinou útěchou, jediným úsvitem nejvyššího blaha, mou nadějí i posilou v budoucích, trudných a hrozných dnech!" Hlas Jindřín vyzníval nehlubší pravdou a ohnivou vroucností v bolesti nevyřekné.

OPRAVA. V poslední stati cestopisu okrese Modoc napsal jsem, že oněch 60 domovin na hranicích Kalifornie a Nevady jest 15 mil od vyměřené dráhy, ve skutečnosti jest tam dráha postavena, a pravidelnou jízdou (system Hillvů "Western Pacific") a domoviny ty jsou 15 mil od nového, dosud jen improvizovaného nádraží, kde všechny vlaky staví. Ujednali jsme, že náš lokator bude v Amadee, Cala, od 1. října do konce téhož měsíce — až ony domoviny budou rozbrány. Ozmámili jsme to více než stu našich dopisovatelů. Kdo chce jet — ať se připraví na cestu v prvé polovici října, cesta je lačná. Ať nám píše hned a my mu pošleme mapu a sdělíme kudy jet. Z Amadee má pak jen asi 80 mil do Modoc Co., kdo by chtěl jet dále.

LOU DONGRES, Box 296, Klamath Falls, Ore.

"Česko-Americký Venkov", jediný hospodářský sborník v Americe. Píšte si o číslu na ukásku pod adresou: Česko-Americký Venkov, 1417-19 So. 13th Str., Omaha, Nebr.

SEVERO-NĚMECKÝ LLOYD

Pravidelná poštovní a paroplavební doprava z Baltimore do Brémen

přimo po nových dvostrubových poštovních parnicích od 7,800 do 10,000 tun nosnosti: Rhein, Main, Neckar, Cassel, Breslau, Koeln, Hannover, Frankfurt, Brandenburg, Chemnitz.

II. kajuta z Baltimore do Brémen od \$57.⁵⁰ nahoru

Tyto parníky mají pouze jednu třídu kajutní, která označena jest jako II. kajuta.

Vše jmenované parníky jsou vřelě nové, vřelě budované a salouti zařízené, pokoje kajutní sa palubě. Elektrické osvětlení ve všech prostorch. Další správy poskytují generální jednatele:

aneb jejich zástupci v zemi. A. SCHUMACHER & CO., No. 7. S. Gay St., Baltimore, Md. H. CLAUSKNIUS & CO., 95 Dearborn Str., Chicago, Illinois